

nes. S'havia format a Llotja, a Barcelona, on fou deixeble d'Enric Monjo. Va participar assíduament als salons d'Octubre i de Maig de la Ciutat Comtal. Té una obra sòlida, extensa i, sovint, premiada (amb una quinzena de guardons). El 1995, per exemple, fou el convidat d'honor dels Festivals d'Ais de Provença, on se li atorgà la medalla Paul Cézanne. El mateix any fou nomenat Fill Predilecte de Santa Coloma de Farners, ciutat a la qual va regalar importants obres al llarg de la seva vida. Una conferència i l'exposició «Maternitats», instal·lada a la Casa de la Paraula, han estat els primers actes que han permès apropar-se a l'autor i fruit de la seva sensibilitat creativa.

La Verge de Farners, a la parròquia |

La talla romànica de la Verge de Farners ja no corre perill després que, davant dels robatoris que s'estan perpetrant en moltes esglésies situades fora vila, ha estat retirada de la seva ermita, al peu del castell i portada a l'església parroquial, a la capella del costat de l'altar major. A l'ermita s'hi ha deixat una rèplica. L'ermita de Farners, una de les més boniques i ben situades de la comarca, té les seves arrels en una primera construcció del segle XI, de la qual queden pocs rastres. Refeta, posteriorment, pel senyor del castell Ramon de Farners, fou consagrada l'any 1200. Ha tingut moltes més intervencions al llarg dels temps, sobretot en el segle XVIII, amb l'ampliació amb un creuer, nau d'entrada i porxo. La imatge, del segle XII, constituïa una joia que calia preservar per al futur, i així s'ha fet.

La Mare de Déu de les Alegries, de Lloret |

Els Amics de les Alegries de Lloret s'estan esforçant, des de fa temps, per restaurar l'ermita, que va ser consagrada el 8 de gener de 1079 pel bisbe Berenguer Wifred, i de la qual queden alguns elements romànics interessants, tot i les deformacions i els canvis operats amb el temps. També n'han potenciat les festes, com la del Traginer, celebrada al gener; la de les flors, al maig; la de la Mare de Déu, al setembre, etc. Com la majoria d'aquest tipus de temples, la

primitiva esglésiola romànica fou amplificada en l'època barroca per afegir un cambril per a la Verge. L'ampliació es va fer amb pedra sense carejar i argamassa. Els Amics de les Alegries actuals han volgut donar unitat a tot l'edifici i han anat substituint pacientment la pedra de la part no romànica per carreus ben tallats que imiten la construcció del segle XII però que, evidentment, des d'un punt de vista arqueològic, falsegen la realitat malgrat el bon resultat estètic a primera vista.

>> Ermita de la Mare de Déu de les Alegries, de Lloret de Mar.

JOSÉ LUIS FILIPO CABANA

GIRONINS A L'EXTERIOR

Josep Pujol

L'ambaixada de la cuina gironina | No he sabut trobar a Barcelona el consolat de la cuina gironina. Preguntat al meu gastrònom de capçalera, en Salvador Garcia-Arbós, d'entrada em va relativitzar el concepte de «cuina gironina», però de sortida no me'n va pas saber donar raó de cap restaurant. Potser hi ha més cuiners gironins que no pas una cuina genuïnament local. Tanmateix, a la capital, més que un consolat hi tenim una ambaixada, des que l'imperi König hi va desembarcar, ben bé al rovell de l'ou, a tocar la plaça de Catalunya. Abans d'entrar

al local —525 metres quadrats, 200 places, poca broma— se'ns avisa: la carn prové de Can Baldiró de Banyoles.

Puc donar fe que és un èxitàs, i comprenc perfectament les intencions de l'empresari Marc Parals d'obrir-ne un segon a Barcelona. Van inaugurar-hi el primer coincidint amb els quaranta anys de l'obertura del König de la Gran Via de Girona, del 1973, el mateix que recentment ha tancat portes. No hi serveixen ni pomes «de relleno», ni brunyols, ni botifarra dolça, però una mica sí que t'hi sents com a casa. Deuen ser les patates braves.